

Γαουίδου

X7.2

"ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ"

(Έλληνς Παιονίδου)

Μέσα στην πυρετώδη εποχή που ζούμε συνηθίζουμε σιγά σιγά να δεχόμαστε σχεδόν άδιαμαρτύρητα κάθε μεταβολή που γίνεται στο περιβάλλον μας. Λυπομαστε βέβαια και το διπλανό κατακράσινο χωράφι ξαφνικά γίνεται οικόπεδο που το στενό μονοπάτι πλαταίνει και ασφαλτοστρώνεται, αλλά σε λίγο καλημερίζουμε χαρούμενα νέους γείτονες εκεί που πριν ύπηρχαν μόνο έληδες και άκακίες.

Όμως, όταν αυτή ή μεταβολή επηρεάζει κάτι που έχει σχέση με το δικό μας παρελθόν και ιδιαίτερα με τις παιδικές μας αναμνήσεις, τότε αυτό που νοιάζουμε είναι κάτι πολύ περισσότερο και που άρνούμαστε να το δεχτούμε, γιατί μάς θυμίζει το θάνατο και πληγώνει βαθειά την ψυχή μας.

Τις σκέψεις αυτές έκανα διαβάζοντας ένα χρονογράφημα της συνεργάτιδάς μας Έλληνς Παιονίδου που έχει τον τίτλο "Τό πατρικό μου σπίτι". Άκουστε το:

Πέρασα πριν λίγες μέρες τυχαία έξω από το σπίτι που μεγάλωσα ξεσπώντας το πρώτο σπίτι των παιδικών χρόνων.

Δέν τόξερα πώς όλόκληρο τό τετράγωνο έπρόκειτο να κατεδαφισθεί, να κτιστεί στη θέση του μια τεράστια μοντέρνα πολυκατοικία. "Ήδη οί μπουλντόζες είχαν αρχίσει τό έργο τους, και οί στέγες των περισσότερων σπιτιών έλειπαν.

Σταμάτησα, άναστατωμένη! Είναι ζήτημα αν είχα περάσει 2 - 3 φορές από εκεί, από τον καιρό χρόνια τώρα, που φύγαμε. Ούτε κι βνιωθα την ανάγκη να τό κάνω.

Όσοσο βαθειά μέσα μου ήξερα, ότι τό καλό σπίτι ήταν πάντα εκεί, με τή βυσσινιά ξεθωριασμένη πόρτα του, τό σκαλιστό μπαλκόνι από πάνω, και τά χρωματιστά τζάμια στον ήλιο. Σε ώρες γαλήνης και νοσταλγίας, τό μυαλό μου ταξίδευε στη μεγάλη αυλή με τή φοινικιά, τό γιασεμί και τους κδικινους κρινους. Κι είναι θαυμαστές οί λεπτομέρειες που ή παιδική μνήμη φυλάει σαν θησαυρό.

Τίς σπάνιες φορές που τυχαινε να κερδίσω απ' έξω, ξερριχνα κλεφτές ματιές από το δρόμο, να δω την καινοδργια διακδσμηση, αν οι νξοι ξνοικοι εΐχαν προσθέσει ή αφαιρέσει τίποτα. Βασικά όμως ξμενε εκεί, το ίδιο, με τον τεράστιο, φιλόξενο ήλιακό, που τόσο αγαποδσαμε να διασχίζουμε ξυπόλυτοι τα καλοκαίρια, με το στενό καλντερίμι απ' έξω, και με τα κολλητά γειτονικά στίτια που απ' τίς έσωτερικές αυλές κουβέντιαζαν οι γειτόνισσες.

Τώρα όλα αυτά πᾶνε. Σπασμένα μάρμαρα, σιδνες, πόρτες πεσμένες χάμω, κεραμίδια στοίβαγμένα σε σωρό. Ποσ είναι όλες εκείνες οι φωνές, τα παιδικά γέλια ή κλάματα. Ποσ είναι τα μουρμουρητά της γριᾶς γειτόνισσας στο γέρο της. Ποσ είναι τα ξνειρα, που γράφαμε στους ξεθωριασμένους τοίχους ή στα σανίδια του ταβανιού, τ'όλωνοικτα μάτια τίς νύχτες, πριν ξρθη ο ύπνος...

Όλα αυτά θα πᾶνε θυσία μιᾶς αΐσθητικῆς, που είναι ἀμφίβολη και μιᾶς σΐγουρης οΐκονομικῆς ἀποκαταστάσεως του ΐδιοκτητή. Μιᾶ μιᾶ οΐ γειτονιές, οΐ τόσο γραφικές και ζεστές χάνονται, και τα στίτια τοποθετοϋνται εΐς ύψος, ένας δυο, ἑπτᾶ δυτά ἑροφοι. Οΐ ἄνθρωποι ἀπομονώνονται πῶσω από μπετόν και στους δρόμους πιά δεν βλέπεις παιδιᾶ να παίζουν τόπι ὅπως ἄλλοτε.

Ό πολιτικῶδες, χωρίς να μᾶς ρωτήσει, εΐσδδει ὅλο και πῶ πολλο καθημερινᾶ στη ζωή μας. Δίνει βέβαια και τ'ἀνταλλάγματά του, περισσότερη ἄνεση, εὐκολίες, ἴσως και καθαριότητα. Το τμήμα, όμως, μή μου πῆτε, είναι δδυνηρό....
